

ADRIAN MELIS

“SE M'HAN ACUDIT MÉS COSES CONVERSANT EN UN BAR I PRENENT ROM QUE LLEGINT-ME UN LLIBRE A CASA”

CATALOGA ELS SOMNIS I LES EXCUSES DELS EMPLEATS DE LES EMPRESES ESTATALS CUBANES. ESPIA LES PINTADES A LES PARETS. ESTUDIA COM FER UNA FÀBRICA AMB ATURATS QUE ES DEDIQUIN A BUSCAR FEINA. ÉS ADRIAN MELIS (L'HAVANA, 1985), UN DELS ARTISTES MÉS PROMETEDORS DE L'ESCENA BARCELONINA.

SARA ARMADA

A Plan de producció de sueños para las empresas estatales en Cuba vas fer que els treballadors d'aquestes empreses enregistrassin els somnis que havien tingut durant la jornada laboral, i els vas convertir en un producte enllestit per a la venda. En què somiaven?

Una vegada un empleat d'una empresa de fer sabates em va comentar que es passava la major part del temps dormint. En explicar-li el meu projecte es va oferir a ajudar-me i va crear un dibuix, que em va entregar a canvi que em comprometés a fer-ne alguna cosa productiva. En aquest sentit, crec que els 300 empleats que formen part de l'obra volien un protagonisme que se'ls ha anul·lat durant molt de temps. El concepte

d'empresa estatal a Cuba té la increíble capacitat de mantenir-se de peu sense funcionar, com una espècie de fantasma o bella dorment que no mor.

I les excuses dels treballadors als quals vas pagar perquè no anessin a treballar, i les truca-des dels quals vas registrar a El valor de la ausencia, cap on anaven?

L'excusa és un fenomen molt comú a Cuba. Entre les més forassenyades hi va haver la d'un metge que va dir que el seu germà havia atropellat un turista, i que ell l'havia denunciat. L'excusa va durar 10 minuts i va ser de tal magnitud que el receptor va trucar al ministeri de Relacions Exteriors, per si podia ajudar. La cosa es va anar complicant fins al punt que el treballador es va passar quasi un mes sense anar a treballar.

Fas petits sabotatges al sistema. Mai no vas tenir por de les represàlies, a Cuba?

Per a mi, els treballs realitzats a Cuba més que sabotatges són casos d'estudi que el sistema podria aprofitar per entendre els seus problemes. Encara que molts els vegin com a crítiques socials, per a mi són una manera de mirar la idiosincràsia cubana de manera més positiva: la revolució cubana ens ha fet a la mida perfecta de la improductivitat; i jo he fet servir l'art com a única eina possible per convertir l'improductiu en productiu.

¿Hi ha alguna revolució que encara sigui possible?

Avui dia el concepte de revolució és molt qüestionable i, per a algunes persones, fins i tot esnob. La revolució cubana és avui un pedàs; un pul·lover del Che

Guevara. A Espanya veig assemblees de barri que s'aturen perquè no funciona el MacOs. N'hi ha prou a comprar pastilles contra el dolor aliè, o fer un "m'agrada" a una foto d'un nen africà. Com a creador, crec que la veritable revolució està en la imatge que donem, i en la capacitat de generar aparences; m'interessa molt la idea de l'objecte absent o amagat.

No fas servir taller, i la teva font d'inspiració són les persones del carrer i el que t'expliquen.

M'interessen les conseqüències de la política o l'economia en la ment de les persones. A la universitat em preguntaven quins llibres llegia per arribar a les conclusions dels meus treballs, i realment se m'han acudit més coses conversant en un bar amb treballadors avorrits, prenent rom, que llegint-me un llibre a casa. Aquí he canviat la meua manera d'acostar-me a les persones, en tant que sóc un estranger que observa una societat colpejada per la crisi. Fa temps que em passa pel cap crear una empresa on els treballadors es dediquin a buscar feina, amb l'objectiu de trobar mensualment una mitjana de 300 negacions, és a dir, una fàbrica de rebutjos. ■

ADRIAN MELIS TIME TO RELAX

ADN GALERIA
ENRIC GRANADOS, 49. (BARCELONA)
Fins al 30 de novembre